

Arrest

nr. 199 772 van 15 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad en beschikt u over de Iraakse nationaliteit. U woonde steeds met uw familie in de wijk Khadimiyah (Bagdad). U bent tot uw tweede middelbaar naar school gegaan en nadien hebt u gewerkt. In de maand augustus van 2012 ging u alcohol drinken aan de oever van de Tigris samen met uw broer Ali (A.A.H.) (O.V. 8.109.355), en jullie vrienden Ali (S.) en Ahmed (G.). Uw vriend Ali (S.) besliste om alleen in de rivier te zwemmen. Na een tiental minuten hoorden jullie geschreeuw en ter plaatste aangekomen, troffen jullie Ali levenloos aan op de grond met een bebloed hoofd. De politie kwam langs. De politie ondervroeg jullie en andere getuigen. Ze vroegen aan jullie en twee getuigen om mee te gaan naar het politiekantoor en jullie werden een nacht opgesloten in de cel voor jullie dronkenschap. Uw broer belde uw vader op om te

zeggen dat jullie bij de politie waren. De volgende dag werden jullie door de politie ondervraagd over de gebeurtenis en vervolgens vrijgelaten. U en uw broer werden opgehaald bij de politie door jullie vader en onmiddellijk naar het huis van een vriend van uw vader, Saadun (H.), gebracht aangezien de familie van Ali (S.) langs gekomen was bij jullie thuis om jullie te bedreigen. De familie van Ali beschuldigde jullie van de moord op Ali en bedreigden jullie met de dood. Drie dagen lang beledigde en bedreigde de familie van Ali (S.) u en uw broer telefonisch, waarop jullie besloten om jullie simkaart te breken. Uw vader trachtte ondertussen samen met enkele bekende stamleiders van de wijk het conflict met de familie van Ali op te lossen, maar de familie bleef bij hun standpunt dat jullie Ali vermoord hadden en hetzelfde lot dienden te ondergaan. Op 13 december 2012 bracht uw vader jullie paspoorten en vliegtuigtickets naar het huis waar jullie ondergedoken leefden. Diezelfde avond hoorden jullie lawaai op straat en zagen dat personen in zwarte kledij met pick-up wagens arriveerden. Personen van het Mehdileger vielen jullie woning binnen. De familie van Ali zijn sjiieten en twee broers Walid en Badr zijn aangesloten bij het Mehdileger. Jullie hoorden schoten en konden ontsnappen via het dak. Jullie verstopten zich aan de Sarafia brug en vertrokken de volgende dag, op 14 december 2012, uit Bagdad uit vrees om vermoord te worden door de familie van Ali. Na jullie vertrek waren er geen bemiddelingspogingen meer maar hoorden jullie dat er familie van Ali jullie huis in het oog hield. U registreerde zich op 17 december 2012 in Turkije bij het UNHCR (Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties). U verbleef twee jaar en acht maanden in Turkije. U kwam aan in België op 20 augustus 2015 en vroeg diezelfde dag samen met uw broer asiel aan.

U legt de volgende documenten neer: een slecht leesbare kopie van uw identiteitskaart afgegeven op 12 december 2007, een kopie van uw nationaliteitsbewijs afgegeven op 21 april 2011 te Bagdad, een kopie van de woonstkaart van uw vader afgegeven op 8 juli 2007 en een kopie van een rantsoenkaart.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich baseert op dezelfde asielmotieven zoals verklaard door uw broer Ali (A.A.H.) (O.V. 8.109.355) op het Commissariaat-generaal. Net zoals geconcludeerd in de beslissing inzake de asielaanvraag van uw broer stelt het Commissariaat-generaal vast dat jullie asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden. Dat de verklaringen van u en uw broer niet geloofwaardig zijn, blijkt uit volgende vaststellingen. U en uw broer vrezden bij een terugkeer de stam Al Sawaed aangezien deze stam jullie verantwoordelijk acht voor de dood van Ali (S.) (CGVS I broer p. 10-11 en CGVS II broer, p. 2-3; CGVS, p. 11-12 en p. 18). Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen over de redenen van uw problemen met de stam van Ali in Irak geenszins overtuigen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig op de helling zet. U en uw broer haalden aan dat de familie van Ali problemen creëerde omwille van jullie soennitische strekking, het feit dat jullie als soennieten in een sjiitische wijk woonden en uw broer verklaarde dat de leden van zijn familie elke reden goed vinden om jullie te vermoorden (CGVS I broer p. 11; CGVS, p. 11-13 en p. 17). Er kan echter worden vastgesteld dat uw broer aangaf geen problemen te hebben gekend voor het ongeluk van Ali in augustus 2012, terwijl jullie altijd in de wijk Kadimiyah hebben gewoond (CGVS I broer, p. 3 en p. 9). Uw broer verklaarde tevens dat uw vader noch uw familie in het algemeen geen persoonlijke problemen hebben met bovengenoemde stam. Ze wilden enkel u en uw broer vermoorden (CGVS I broer, p. 16 en p. 20). U noch uw broer hebben overigens op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangegeven dat jullie strekking meespeelde in het conflict met de familie van Ali en een reden was om Irak te verlaten (CGVS Vragenlijst broer, p. 15-16; uw CGVS Vragenlijst, vraag 5). Het feit dat jullie voordien geen problemen ondervonden met de familie van Ali, en uw familie zelfs in het algemeen geen problemen kende, zet jullie bewering dat jullie soennitische strekking meespeelde in het conflict ernstig op de helling en tast bijgevolg de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aan.

Voorts kan er gewezen worden op verschillende elementen in jullie verklaringen die de geloofwaardigheid van jullie relaas verder ondermijnen. Zo legde uw broer tegenstrijdige verklaringen af tussen zijn eerste en tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. Hij verklaarde dat op 13 december 2012 de broers van Ali en andere leden van het Mehdileger gekomen zijn naar de plaats waar jullie ondergedoken leefden (CGVS I broer, p. 10). Hij voegde in zijn eerste gehoor toe dat tijdens deze aanval jullie werden gezien door de leden van het Mehdileger, ze vervolgens in de lucht geschoten hebben en aangezien ze jullie zagen, ook in jullie richting schoten (CGVS I broer, p. 17-18). Tijdens zijn tweede gehoor vertelde uw broer echter een andere versie van de feiten. Hij verklaarde dat op de avond van 13 december 2012 jullie rumoer, beledigingen en geklop op de deur hoorden, onmiddellijk gevlucht zijn en schoten hebben gehoord (CGVS II broer, p. 3). Gevraagd of de schoten gericht waren naar

jullie, antwoordde hij dat op het moment dat de deur werd opengebroken, jullie gevlucht zijn en vuurschoten hebben gehoord en hij dus niet weet of de schoten gericht waren naar jullie of dat het schoten in de lucht waren. Hij weet dat jullie de militieleden hebben gezien maar aangezien jullie onmiddellijk gevlucht zijn weet hij omgekeerd niet of zij jullie hebben gezien en hun wapens naar jullie gericht hebben (CGVS II broer, p. 11). Daarenboven hebben u noch uw broer deze aanval en moordpoging door de leden van het Mehdileger vermeld tijdens jullie gehoor op de DVZ. Nergens hebben jullie melding gemaakt van enige inmenging van het Mehdileger (CGVS Vragenlijst broer, p. 15-16; CGVS Vragenlijst, vraag 5). Dit is des te opmerkelijk aangezien jullie een gedetailleerd asielaanvraag hebben uiteengezet op de DVZ. Hiermee geconfronteerd, kon u louter opperen dat het gehoor op de DVZ heel kort was en het niet over details ging (CGVS, p. 13). Uw uitleg kan geenszins worden aanvaard omdat de aanval van het Mehdileger allerm minst een detail is daar het incident jullie directe vluchtaanleiding betekende. Daarenboven had u nergens het incident van de aanval van het Mehdileger vermeld tijdens uw gehoor alvorens u met uw broer had gepraat tijdens de pauze van jullie gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 11-13). Voorts verklaarde u dat de enige manier hoe het Mehdileger jullie schuilplaats heeft gevonden via uw vader moet geweest zijn en dat ze uw vader hebben gevolgd toen hij jullie documenten kwam brengen. Indien jullie huis voortdurend in het oog werd gehouden door jullie belagers, is het echter allerm minst logisch dat uw vader eigenhandig naar jullie schuilplaats zou komen om jullie de documenten te bezorgen. Gevraagd waarom uw vader dit risico heeft genomen, kon u louter opperen dat u het niet weet en hij misschien dacht dat het risico niet zo groot was aangezien jullie de dag nadien zouden vertrekken uit Irak (CGVS I broer, p. 18). Dit is geen goede uitleg voor deze onlogische en risicovolle handeling van uw vader.

Daarenboven wordt jullie geloofwaardigheid verder ondermijnd aangezien jullie geen informatie hebben over Ahmed (K.), de vriend die net zoals jullie aanwezig was bij de dood van Ali, en jullie zich zelfs niet eens hebben geïnformeerd over zijn lot. Uit de verklaringen van uw broer blijkt immers dat hij niet wist wat er is gebeurd met Ahmed (K.) na zijn vrijlating uit de gevangenis en dat jullie sindsdien geen nieuws meer hebben over hem (CGVS II broer, p. 3-4). Dit is allerm minst aannemelijk aangezien Ahmed (K.) zich in dezelfde situatie bevond zoals jullie. Het komt evenmin geloofwaardig over dat niemand, jullie noch iemand van uw familie, zelfs een poging heeft ondernomen om informatie in te winnen over zijn lot. Uw vader heeft zich niet geïnformeerd over Ahmad (K.). Gevraagd waarom niet aangezien Ahmed ook aanwezig was, kon u louter antwoorden dat jullie zijn telefoonnummer niet hebben. Gevraagd of uw vader zich heeft geïnformeerd tijdens de onderhandelingen met de stam, antwoordt u opnieuw ontkennend en geeft u als uitleg dat jullie reeds jullie eigen problemen op te lossen hadden, hetgeen geenszins een aanvaardbare uitleg is om jullie gebrek aan pogingen om jullie te informeren te verklaren. Uw gebrek aan interesse en informatie hieromtrent, hoewel het gaat om een kernelement in uw asielaanvraag, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees. Bovendien dient te worden opgemerkt dat jullie evenmin informatie hebben ingewonnen over de vriend van uw vader, Saadoun (H.), bij wie jullie drie maanden ondergedoken leefden en bij wie de militie is binnengevallen. Hiermee geconfronteerd, antwoordde uw broer dat zijn psychologische toestand niet goed was en dat jullie noch informatie wilden geven noch inwinnen van andere personen, hetgeen niet geloofwaardig is als uitleg (CGVS II broer, p. 11-12). Hierbij kan nog worden toegevoegd dat het weinig aannemelijk is dat uw vader werd binnengelaten samen met de wijzen om te onderhandelen met de stam over het probleem, maar dat hij geen enkele kans zou hebben gehad om zich uit te drukken en iets aan te bieden om tot een oplossing te kunnen komen (CGVS II broer, p. 8-9). Hierop gewezen antwoordde u dat hij enkel en alleen werd ontvangen omdat hij werd vergezeld door wijzen. Dit komt echter weinig overtuigend over aangezien hij klaarblijkelijk wel werd ontvangen op een bijeenkomst (CGVS II broer, p. 8-9).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van u en uw broer.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden

(EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers

vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel

waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande echter geenszins. Ze bevestigen louter en alleen uw identiteit, nationaliteit en woonplaats in Bagdad, hetgeen niet in vraag wordt gesteld in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), “het zorgvuldigheid” en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Aangaande de motivering inzake zijn soennitische strekking, doet verzoeker gelden:

“Verzoekende partij en haar broer hebben exact hetzelfde verteld. Verwerende partij zoekt tegenstellingen die er niet zijn. Voor de moord op Ali, hadden verzoekende partij en haar broer geen problemen in het wijk. Hun familie was gekend in de buurt en zij werden er ook aanvaard. Na de dood van Ali (een sjiïet) zijn de problemen pas begonnen voor verzoekende partij en haar broer. Elke reden was op dat ogenblik goed om verzoekende partij en haar broer aan te pakken. Bovendien wordt door de sjiïtische etnie absoluut niet aanvaard dat moslims alcohol dringen. Verzoekende partij en haar broer waren aan het drinken op het ogenblik van de feiten, waardoor de etnische verschillen nog meer naar het voorgrond zijn getreden. Dus hoewel verzoekende partij en haar broer tot 2012 geen problemen hadden gekend omwille van hun etnie, veranderde dat na de dood van Ali. Zij werden verantwoordelijk gehouden voor zijn door, en vanuit deze problemen kwam opnieuw het etnisch verschil tussen de twee families op de voorgrond. Zoals verzoekende partij en haar broer hebben verklaard, werd elke reden aangegrepen om verzoekende partij en haar broer te wreken.”

Vervolgens stelt verzoeker dat verweerder zich focust op kleine details en vermeende tegenstellingen om het relaas ongeloofwaardig te bevinden.

Over de strijdigheid in de gezegden van zijn broer over de aanval door het Mehdi leger, betoogt verzoeker:

“Verwerende partij is niet ernstig. Op het moment dat het onderduikadres aangevallen werd, was er complete chaos. Zij hoorden geroep en hoorden hen aankomen. Alles gebeurde in een sneltempo. Op dat moment dachten zij alleen maar aan vluchten en hun leven redden. Verwerende partij focust zich op zaken die er niet toe doen! Verzoekende partij weet niet of zij eerste in de lucht schoten en dan pas op hen, zij lette hier niet op in de omstandigheden waarin zij zich bevond. Bovendien gaat het in casu om

dermate kleine verschillen in de verklaringen, dat het niet onwaarschijnlijk is dat bepaalde zaken anders zijn vertaald of verloren zijn gegaan in de vertaling.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe dit een reden kan vormen om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen...

Dat noch hijzelf, noch zijn broer de inmenging van het Mehdi leger vermeldde bij de DVZ, verklaart verzoeker als volgt:

“Verzoekende partij en haar broer kregen de instructie om enkel te antwoorden op de vragen die zij kregen en om het kort te houden. Zij hebben verteld over de aanval op hun schuilplaats, maar hebben niet vermeld dat er ook leden van de Mehdi leger bij waren. Vanaf dat zij in detail wilden ingaan op hun relaas, werden zij onderbroken en kregen zij te horen dat zij tijdens het gehoor op het CGVS voldoende de tijd zouden krijgen om te vertellen wat hen was overkomen.

Verwerende partij is zich maar al te goed bewust van de werkwijze van de DVZ. Het is dan ook bijzonder onredelijk en onzorgvuldig om verzoekende partij te verwijten bepaalde zaken niet te hebben verteld op de DVZ, goed wetende dat men hier niet de tijd of kans toe krijgt.”

Over het verwijt dat hijzelf en zijn broer geen informatie hebben, stelt verzoeker:

“Ahmed (K.) was geen dichte vriend van verzoekende partij en haar broer, zij kenden elkaar via Ali en hadden elkaar voordien maar 3 keer ontmoet. Zij hadden er aldus geen hechte band mee en waren voornamelijk bezig met hun leven te redden dan zich te informeren wat er precies met Ahmed (K.) was gebeurd.

Wat betreft het lot van Saadoun (H.), de vriend van haar vader, weet verzoekende partij dat het niet goed afloopt met mensen die aangevallen worden door het Mehdi leger. Hoewel zij niet met zekerheid kan zeggen wat er met hem is gebeurd, vermoedt verzoekende partij dat hij ofwel gevangen is genomen ofwel vermoord is.

Verzoekende partij benadrukt nogmaals dat zij en haar broer enkel moet hun problemen bezig waren en alles in het werk stelden om hun leven in veiligheid te brengen.”

Verzoeker stelt nog dat hij uitgebreid en gedetailleerd verteld heeft wat hem overkwam. Verweerder verliest het hele verhaal uit het oog en focust zich op pietluttigheden en vermeende tegenstellingen.

Verzoeker betoogt dat hij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader wijst hij vooreerst op een aantal zaken die verweerder erkent in de bestreden beslissing.

“Het is frappant hoe verwerende partij zelf uiteenzet hoe ernstig de situatie is in Bagdad - waar aanslagen worden gepleegd op openbare plaatsen, waar er maandelijks (officieel) honderden doden en duizenden gevonden vallen door de terreuraanslagen – en toch besluit dat het veilig genoeg is voor een soennitische moslim om zich daar te vestigen.”

Verzoeker wijst vervolgens op (informatie over) de situatie voor soennieten in Bagdad. Eveneens wijst hij op de macht van en gepleegde misbruiken door de sjiitische militieën.

Verder benadrukt verzoeker dat er in Irak in 2016 het meeste aanslagen werden gepleegd. Verwijzende naar hetgeen UNHCR stelt en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), voert verzoeker aan:

“Gezien al het voorgaande kan geconcludeerd worden dat verzoekende partij een objectief risico loopt bij terugkeer naar Irak. Het is het duidelijk dat verzoekende partij als Soenniet van Bagdad een gegronde vrees koestert voor vervolging door Sjiitische militieën omwille van religieuze/politieke redenen. (...)

Het UNHCR stelt dat het gehele land – direct of indirect- getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zolang de situatie er niet verbeterd is. Echter, verwerende partij blijkt dus de UNHCR guidelines volledig naast zich neer te leggen.

Er is echter geen enkel beterschap in het vooruitzicht, wel integendeel: verschillende zeer recente artikelen tonen het de terreur en de opmars van het IS aan in Irak, zonder zicht op verbetering. Het IS blijft Irak aanvallen en blijft aan territorium winnen. Er worden steeds meer aanslagen gepleegd:

Verzoekende partij legt tal van artikelen neer die aantonen dat de situatie in Bagdad uit de hand loopt en dat er nog steeds burgerdoden vallen en bomaanslagen gepleegd worden.

(...)

Verwerende partij kan moeilijk blijven volharden dat het Bagdad thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om verzoekende partij terug te sturen naar dat gebied.

De situatie in heel Irak is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor verzoekende partijen terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het Vreemdelingenwet.”

“Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een aantal persartikels bij het verzoekschrift (bijlagen 3-10).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 13 oktober 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus van 25 september 2017 inzake de veiligheidssituatie in Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.3. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van het conflict met de stam Al Sawaed dat ontstond in de nasleep van de dood van een zekere Ali.

In de bestreden beslissing wordt echter met recht vastgesteld dat verzoekers broer tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent één van de kernelementen in verzoekers asielaanvraag, met name de aanval die in het kader van voormeld conflict zou hebben plaatsgevonden op de persoon van verzoeker en diens broer. De motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Zo legde uw broer tegenstrijdige verklaringen af tussen zijn eerste en tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. Hij verklaarde dat op 13 december 2012 de broers van Ali en andere leden van het Mehdileger gekomen zijn naar de plaats waar jullie ondergedoken leefden (CGVS I broer, p. 10). Hij voegde in zijn eerste gehoor toe dat tijdens deze aanval jullie werden gezien door de leden van het Mehdileger, ze vervolgens in de lucht geschoten hebben en aangezien ze jullie zagen, ook in jullie richting schoten (CGVS I broer, p. 17-18). Tijdens zijn tweede gehoor vertelde uw broer echter een andere versie van de feiten. Hij verklaarde dat op de avond van 13 december 2012 jullie rumoer, beledigingen en geklop op de deur hoorden, onmiddellijk gevlucht zijn en schoten hebben gehoord (CGVS II broer, p. 3). Gevraagd of de schoten gericht waren naar jullie, antwoordde hij dat op het moment dat de deur werd opengebroken, jullie gevlucht zijn en vuurschoten hebben gehoord en hij dus niet weet of de schoten gericht waren naar jullie of dat het schoten in de lucht waren. Hij weet dat jullie de militieleden hebben gezien maar aangezien jullie onmiddellijk gevlucht zijn weet hij omgekeerd niet of zij jullie hebben gezien en hun wapens naar jullie gericht hebben (CGVS II broer, p. 11).”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten.

Waar aangenomen kan worden dat zulk incident chaotisch verloopt, kan dit namelijk geen verklaring bieden voor de tegenstrijdigheid in de gezegden van zijn broer. Indien deze niet wist of de militieleden hen hadden gezien, kan immers niet worden ingezien waarom hij tijdens zijn eerste gehoor bij het

CGVS uitdrukkelijk zou aangeven dat deze militieleden hen weldegelijk zagen en in hun richting vuurden.

Met de louter hypothetische en ongefundeerde bewering *“dat het niet onwaarschijnlijk is dat bepaalde zaken anders zijn vertaald of verloren zijn gegaan in de vertaling”* kan verzoeker evenmin afbreuk doen aan voormelde motieven. De verklaringen van zijn broer waren op dit vlak immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Daarenboven hebben u noch uw broer deze aanval en moordpoging door de leden van het Mehdileger vermeld tijdens jullie gehoor op de DVZ. Nergens hebben jullie melding gemaakt van enige inmenging van het Mehdileger (CGVS Vragenlijst broer, p. 15-16; CGVS Vragenlijst, vraag 5). Dit is des te opmerkelijk aangezien jullie een gedetailleerd asielrelaas hebben uiteengezet op de DVZ. Hiermee geconfronteerd, kon u louter opperen dat het gehoor op de DVZ heel kort was en het niet over details ging (CGVS, p. 13). Uw uitleg kan geenszins worden aanvaard omdat de aanval van het Mehdileger allermint een detail is daar het incident jullie directe vluchtaanleiding betekende. Daarenboven had u nergens het incident van de aanval van het Mehdileger vermeld tijdens uw gehoor alvorens u met uw broer had gepraat tijdens de pauze van jullie gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 11-13).”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, noch verzoeker zelf, noch diens broer bij het invullen van voormelde vragenlijsten bij de DVZ enige melding maakte van de aanval en moordpoging op hun persoon en van de betrokkenheid van het Mehdi leger bij hun problemen.

Dat hen bij de DVZ zou zijn verboden om in detail te treden, dat zij enkel mochten antwoorden op de gestelde vragen en dat zij ertoe aangemaand werden om het kort te houden, biedt voor deze frappante omissies voorts geen afdoende uitleg. Vooreerst mist dit betoog kennelijk feitelijke grondslag nu zowel verzoeker als diens broer, zoals terecht aangegeven wordt in de bestreden beslissing, in de vragenlijst weldegelijk in staat werden gesteld om een gedetailleerd relaas te doen. Bovendien blijkt uit de vragenlijsten dat zij nadien nog de kans kregen om iets toe te voegen doch dat zij daarbij beiden aangaven dat zij niets meer toe te voegen hadden. Nochtans mag van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat zowel verzoeker als diens broer dermate essentiële en frappante elementen als de aanval/moordpoging op hun persoon en de inmenging van het Mehdi leger hierin niet zou hebben vermeld.

Voor de vaststelling dat hijzelf de aanval van het Mehdi leger ook tijdens zijn gehoor bij het CGVS onvermeld liet totdat hij tijdens de pauze van dit gehoor met zijn broer had gesproken, biedt verzoeker niet de minste verklaring.

Verzoeker onderneemt verder niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Voorts verklaarde u dat de enige manier hoe het Mehdileger jullie schuilplaats heeft gevonden via uw vader moet geweest zijn en dat ze uw vader hebben gevolgd toen hij jullie documenten kwam brengen. Indien jullie huis voortdurend in het oog werd gehouden door jullie belagers, is het echter allermint logisch dat uw vader eigenhandig naar jullie schuilplaats zou komen om jullie de documenten te bezorgen. Gevraagd waarom uw vader dit risico heeft genomen, kon u louter opperen dat u het niet weet en hij misschien dacht dat het risico niet zo groot was aangezien jullie de dag nadien zouden vertrekken uit Irak (CGVS I broer, p. 18). Dit is geen goede uitleg voor deze onlogische en risicovolle handeling van uw vader.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Daarenboven wordt jullie geloofwaardigheid verder ondermijnd aangezien jullie geen informatie hebben over Ahmed (K.), de vriend die net zoals jullie aanwezig was bij de dood van Ali, en jullie zich zelfs niet eens hebben geïnformeerd over zijn lot. Uit de verklaringen van uw broer blijkt immers dat hij niet wist wat er is gebeurd met Ahmed (K.) na zijn vrijlating uit de gevangenis en dat jullie sindsdien geen nieuws

meer hebben over hem (CGVS II broer, p. 3-4). Dit is allerm minst aannemelijk aangezien Ahmed (K.) zich in dezelfde situatie bevond zoals jullie. Het komt evenmin geloofwaardig over dat niemand, jullie noch iemand van uw familie, zelfs een poging heeft ondernomen om informatie in te winnen over zijn lot. Uw vader heeft zich niet geïnformeerd over Ahmad (K.). Gevraagd waarom niet aangezien Ahmed ook aanwezig was, kon u louter antwoorden dat jullie zijn telefoonnummer niet hebben. Gevraagd of uw vader zich heeft geïnformeerd tijdens de onderhandelingen met de stam, antwoordt u opnieuw ontkennend en geeft u als uitleg dat jullie reeds jullie eigen problemen op te lossen hadden, hetgeen geenszins een aanvaardbare uitleg is om jullie gebrek aan pogingen om jullie te informeren te verklaren. Uw gebrek aan interesse en informatie hieromtrent, hoewel het gaat om een kernelement in uw asielrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees. Bovendien dient te worden opgemerkt dat jullie evenmin informatie hebben ingewonnen over de vriend van uw vader, Saadoun (H.), bij wie jullie drie maanden ondergedoken leefden en bij wie de militie is binnengevallen. Hiermee geconfronteerd, antwoordde uw broer dat zijn psychologische toestand niet goed was en dat jullie noch informatie wilden geven noch inwinnen van andere personen, hetgeen niet geloofwaardig is als uitleg (CGVS II broer, p. 11-12)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motieven.

Hij biedt immers andermaal geen dienstige verklaring voor zijn manifeste gebrek aan interesse, en dit van zijn broer, voor zijn voorgehouden problemen en situatie. Dat zij geen hechte band hadden met Ahmed K. en initieel bezig waren met het redden van hun leven, kan niet verklaren waarom zij zich nadien niet informeerden over diens lot nu hij in dezelfde situatie als hen verkeerde en zijn verdere lot een belangrijke indicatie kon vormen voor het eigen risico in hoofde van verzoeker. Met het uiten van het loutere vermoeden dat Saadoun H. wel zal zijn gevangen genomen of gedood, bevestigt verzoeker slechts dat hij zich over diens lot niet nader heeft geïnformeerd. Gezien zij maandenlang ondergedoken zouden hebben geleefd bij deze persoon en het Mehdi leger hen aldaar zou hebben gevonden, was het nochtans geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker enige interesse zou tonen in diens lot. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoeker laat ook de volgende terechte vaststelling tot slot ongemoeid:

"Hierbij kan nog worden toegevoegd dat het weinig aannemelijk is dat uw vader werd binnengelaten samen met de wijzen om te onderhandelen met de stam over het probleem, maar dat hij geen enkele kans zou hebben gehad om zich uit te drukken en iets aan te bieden om tot een oplossing te kunnen komen (CGVS II broer, p. 8-9). Hierop gewezen antwoordde u dat hij enkel en alleen werd ontvangen omdat hij werd vergezeld door wijzen. Dit komt echter weinig overtuigend over aangezien hij klaarblijkelijk wel werd ontvangen op een bijeenkomst (CGVS II broer, p. 8-9)."

Deze vaststelling, die steun vindt in het dossier, blijft derhalve onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In zoverre verzoeker daarnaast nog verwijst naar het feit dat hij soenniet is, dient te worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Bovendien bevestigt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat zij voor de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de stam geen problemen hebben gekend in de wijk en zij er aanvaard werden. Evenmin blijkt uit de informatie die werd bijgebracht door beide partijen, hoewel hierin wordt gewezen op het gegeven "dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiiitische militieën" dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.5. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.").

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen

werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroom heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92

en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat meer en meer burgers het slachtoffer zijn van moorden, ontvoeringen, mishandelingen en terreuraanslagen, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad elementen, eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan*

leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verwijst naar de situatie voor soennieten in Irak en Bagdad, dient te worden herhaald dat uit informatie die werd bijgebracht door beide partijen genoegzaam is gebleken dat soennieten in Bagdad niet het voorwerp uitmaken van groepsvervolgning. Bovendien toont verzoeker niet aan noch is er informatie beschikbaar die erop wijst dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn religie en stelt vast dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden door de RvV werden geveld is gelet op de *ex nunc* beoordeling niet dienstig. In dit kader kan worden opgemerkt dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund op een veelheid aan recentere informatie dan de informatie die in de voormelde arresten in aanmerking werd genomen en dat deze informatie deels werd aangereikt door verzoeker zelf.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF